

Del sector

BIGUES

CALITXA

Cada dia en sortir de casa, camí del meu treball, puc comprovar des de L'Ametlla fins a Beulla, que tot té un color borrós; no es veu Montserrat, amb prou feines el Montseny, i no parlem del Montnegre.

Sobre Granollers, sempre hi ha boirina, tanta, que quasi fa respecte el pensar que hom tindrà d'estar fins a la una de la tarda submergit en aquell oceà tenebrós, ficat en aquells llims, on la salubritat ha de resplendir per la seva absència, i que sols pot quedar la conformació de pensar en els que hi tenen de viure a totes hores.

Calitxa... sols calitxa... massa calitxa.

Calitxa per tot. Res no es veu clar.

Clar no resulta que:

«Ronsana» ens doni les notícies de l'Ajuntament i parroquials amb tant de retard.

Que a cal Uñó es redueixi la velocitat dels cotxes, i que no es trobi cap senyal de limitació i prohibició més avall.

Que els reflexes de vidres i llaunes de conserva, provoquin tants incendis.

Que el mateix s'apugi la gasolina per als «600» que per als cotxes de luxe.

Que essent rigorosament vigilats els preus, aquests facin la seva via.

Que els israelites, tamp... tamp... amb el consentiment de la Humanitat.

Que el Sr. Nixon, tingui de donar tantes explicacions.

Que ara, aquí, es parli tant dels xinesos.

Que els pebrots vermells, vagin tan cars.

Que a Granollers posin multes per «tonteries» que no valen la pena.

Que el Sr. Càmpora, s'hagi avingut a fer de «ninot» de palla.

Que el «Barça» es gastí els milions sense necessitat, tenint tant planter.

Que a Bigues no es construeixin el nou pont de cal Gaetà i el cementiri nou.

Que a Bigues es protesti pels 15 litres d'aigua per minut, i que no es fés pels litres de S. Feliu, que crec són molts més. Llavors devia baixar rierada.

Que els mals flaires de les granjes es tinguin d'ensumar a totes hores.

Que a un «borratxo» pobre se l'assenyali amb el dit i a un de ric, no.

Que més de quatre no sàpiguen distingir el gat de la llebre.

Que el que perd el plet, sigui el que acaba primer els «cuartos».

Que es faci més bona cara al que compra a terminis que al que ho fa al comptat.

Que la «marca» ja no compti, davant el de «garrafa».

Que per veure «L'últim tango» es tingui d'anar a Perpinyà, i que s'hi vagi quan per tot arreu et pots entrebancar amb «tangos» i «tanguistes».

Que els peatons facin despreci de la vida a mitges escuses: ¡ep! poden tenir raó.

Que la calitxa vagi augmentant ara que no n'hi ha cap necessitat perquè tots tenim de fer el miop.

¡Sembla mentida que la terra ens aguantí!

Gràcies per la paciència que han tingut.

l el dia 4 d'Agost va fer un Any!

Si senyors; aquesta és una realitat! Si passat dia 4 d'agost complia el primer any d'existència aquesta nova Central Telefònica de Santa Eulàlia de Ronsana. Un any ja! Valga'n Déu! I sembla que era ahir!!!

Quan prenguérem possessió de la mateixa (a excepció de la M.ª Antonia), desconeixiem per complert aquesta professió però ens llençàrem amb illusió i ganes de servir a la nova tasca que per ésser-nos desconeguda i sense cap preparació se'ns féu més difícil.

I ens trobàrem als pocs dies amb la Festa Major que coincidí de ple amb les vacances estivals. Total: molta més gent al poble i moltes més conferències telefòniques; i aquells dies precisament de festa popular, practicàrem el nostre «curset intensiu i accelerat».

Passàrem les nostres angoixes i suàrem tinta (valgui'm l'expressió). Alguns no admetent raons exigien una agilitat i destresa que no podiem improvisar per manca de coneixements; els més ens acceptaren amb bona disposició i paciència. Gràcies a la benèvola acollida dels que ens animaren en aquells dies crítics, superàrem tots aquells esculls. I avui, coneixedors ja de la nostra professió i amb motiu d'aquesta efemèrides reiterem la nostra salutació a tot el poble de Santa Eulàlia de Ronsana i a tots els qui a ell s'hi acullen temporalment, per a dir-los ben de cor que des del primer dia estem a la seva disposició per tot el que els poguem servir i ésser útils des del nostre lloc i professió.

A l'ensem i en aquesta ocasió em plau dirigir-me molt especialment a tots els nostres abonats per a fer-los avinent algunes orientacions referents a l'ús i maneig dels aparells i trucades a la Central, aclarint d'aquesta manera falses interpretacions. Vegin en elles la nostra millor intenció:

1. — Els abonats (com ja ho indica la paraula) no són propietaris del seu aparell telefònic sinó que paguen un abono o quota a la «Cía. Telefónica» per haver-los-hi instal·lat en el seu domicili, despatx, taller etc., etc.... Per aquesta raó tenen el deure d'usar-lo correctament.

2. — Per trucar a la Central sols cal despenjar el telefon i posar-se'l a cau d'orella en espera que surti l'operador (a) que els demani el número que desitgen. Trucar amb insistència impacient va en detriment de l'aparell.

3.— Quan coincideixen diversos abonats en trucar a la Central, és impossible atendre'ls alhora. Cal tenir un xic de paciència esperant que els poguem atendre. No hem d'esperar que ens toqui el torn en molts altres llocs que tots sabem i coneixem per experiència i que aquí no crec oportú detallar?

4. — Per evitar possibles equivocacions el peticionari té de demanar sempre el número que desitja; no el nom ni cognoms que els empleats **no podem ni tenim obligació de sapiguer** a més que aquests poden ésser repetits i no recaure en la mateixa persona. Per aquesta raó la Companyia atén regularment per números ja que aquests es succeeixen sense repeticions de cap mena.

5. — Quan acaben de parlar no ens ho han de dir perquè ja rebem el senyal; sols tenen de procurar que el telèfon els quedi ben penjat; altrament Vès. es queden incomunicats per a sentir les possibles trucades que es poden presentar.

Creç que aquestes són les orientacions més generals que convé coneguin tots. No obstant si els queda algún dubte, poden consultar-nos sempre que ho desitgin doncs estem a la seva disposició.

I que per llargues anyades, ens poguem beneficiar uns i altres dels serveis telefònics, indispensables en un poble escampat i extens com és Santa Eulàlia de Ronsana i tan necessaris en la vida actual.

L'Encarregada

Misericòrdia Travessa d'Arbós